

Sygn. akt II Cz 950/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużnika K. L. na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt I Co 1733/14,

w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu – M. Ł.

p o s t a n a w i a:

odrzuć zażalenie na pkt I postanowienia, zaś dalej idące zażalenie oddalić.

(...)(...)(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 maja 2015 r., Sąd Rejonowy w pkt I oddalił wniosek skarżącego K. L. o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie odrzucające jego skargę, zaś w pkt II odrzucił to zażalenie. W ocenie Sądu, skarżący nie dołożył wszelkiej staranności, aby w terminie dokonać czynności procesowej, gdyż mając tygodniowy termin na wniesienie zażalenia zdecydował się je złożyć ostatniego dnia, na 15 minut przed zamknięciem urzędu pocztowego. Ponadto, nie przedłożył żadnych dokumentów, które potwierdziłyby datę i czas awarii samochodu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużnik zaskarżając je w całości podniósł, że wystarczająco opisał i uprawdopodobnił brak swojej winy w niedochowaniu terminu, a trudno jest przedłożyć jakiegokolwiek dokumenty potwierdzające uszkodzenie samochodu, gdyż nie miał przy sobie ani aparatu, ani też telefonu komórkowego, jak i też nie było osoby, która mogłaby o tej okoliczności oświadczyć.

Sąd Okręgowy zważył:

Przede wszystkim należy zauważyć, że zażalenie na postanowienie oddalające wniosek skarżącego o przywrócenie terminu podlegało odrzuceniu, albowiem rozstrzygnięcie to nie należy do orzeczeń podlegających zaskarżeniu, gdyż nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, ani nie zostało też wymienione w art. 394 § 2 kpc, jak też żaden przepis szczególny nie przewiduje zażalenia w tym przedmiocie / art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc; zob. postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 27 lutego 2012 r., III APz 7/12, wyd./el. Lex nr 1129368 /.

Dalej idące zażalenie, jako całkowicie bezzasadne podlegało natomiast oddaleniu. Przede wszystkim zauważyć należy, że skarżący skupił się jedynie na rzekomej usterce swojego samochodu, która uniemożliwiła mu udanie się na pocztę, nie wyjaśniając przy tym dlaczego zdecydował się udać do urzędu pocztowego na 15 minut przed jego

zamknięciem. Wbrew argumentom zażalenia, samo powoływanie ww. okoliczność, a nawet wykazanie, że do takiej usterki rzeczywiście doszło nie pozwalałoby, w ocenie Sądu Okręgowego, na uwzględnienie jego wniosku z tego względu, że miał on wystarczającą i gwarantowaną przez ustawę ilość czasu na wniesienie zażalenia, zaś podjęcie ryzyka nadania przesyłki „w ostatniej chwili” w pełni obciąża skarżącego, który taką sytuację powinien przewidzieć. Jak bowiem trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, zgodnie z treścią art. 168 § 1 kpc, przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej może nastąpić jedynie w przypadku braku winy strony, a więc w sytuacji uwzględniającej obiektywny miernik staranności jakiej można wymagać od osoby należycie dbającej o swoje interesy. Zaniedbania w tym zakresie obciążają stronę, w efekcie czego nie można przyjąć, że nie ponosi ona winy w uchybieniu terminu / zob. postanowienie SN z 16.06.2015 r., I PZ 3/15, wyd./el. Lex nr 1751283 /. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, a głośłowne twierdzenia skarżącego podnoszone w uzasadnieniu zażalenia, nie mogły przyczynić się do uwzględnienia jego wniosku. Znamiennym jest również to, że skarżący wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu nie przedłożył zażalenia na postanowienie z dnia 28 listopada 2014r, które miał nadać na poczcie w dniu 10 kwietnia 2015r, a ograniczył się on jedynie do krótkiego stwierdzenia w samym wniosku o przywrócenie terminu, iż wnosi zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi na czynności komornika. Ta okoliczność- w ocenie Sądu Okręgowego- również nie przydaje wiarygodności twierdzeniom powoda, że rzeczywiście w dniu 10 kwietnia 2015r miał on sporządzone zażalenie i wiózł je na pocztę celem przesłania do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc odrzucił zażalenie na pkt I zaskarżonego postanowienia, zaś dalej idące zażalenie, na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, oddalił.

(...) (...) (...)